

Duygular taşı, sığmadı Peygamber özlemiyle yanan kalplere... Dualar, aminler ve gözyaşlarıyla süslendi de öyle arz edildi Divan-ı Ala'ya...

Hadis sohbetine, Peygamberimize, Hulefa-i Raşidin'e, feyz aldığımız Hocalarımıza, Van depreminde hayatlarını kaybeden kardeşlerimize, şehitlerimizin ruhuna fatihalar eşliğinde başlayan Hasan Gümüş, ilk olarak Kur'an-ı Kerim'de insanın yerine ve tarifine değinerek şunları söyledi:

“İnsanın iki anlamı vardır derler: Birincisi ‘nisyan’dan nesy edenden gelir. İnsan unutmakla maluldür. Unutan varlıktır insan. İkinci olarak ise ‘enes, üns, ünsiyet’ten gelir derler. İnsan hakikaten bulunduğu ortama çok çabuk adapte olur. Yani insanın annesi vefat ettiği zaman ‘annemin hatırasını unutmam mümkün değil’ der, ama üç gün sonra unuttur. Kur’an-ı Kerim insana ayrıca ‘acûl’ der. Yani aceleci ve zayıf olarak yaratılmıştır. Hakikaten de zayıftır. Küçücük mikrop, bademciğine yerleşir, bir hafta sesi kısık gezer... İnsan bir açıdan da çok asildir. Çünkü Allah (c.c) kendi ruhundan insana üfledi. Hayvan ve bitkilerde bu yoktur.

Allah Teâlâ Kur'an-ı Kerim'de insanı muhatap alıyor, tüm insanların dışında bir de bizim gibi iman etmişlere ayrıca söylüyor. Allah sıraya girenleri sever diye Saf suresinde geçer. Allah Teâlâ; “Allah rızası için omuz omuza saf saf olmuş ve cihad eden insanları sever” buyrulur. Saf sûresinin 14. ayetinde Allah (cc); “Ey iman edenler, Allah'a yardım edin.” diyor. Allah'ın yardımcılarını olun diyor. Hz. İsa da nitekim böyle demişti havarilere. Havariler dediler ki biz Allah'ın yardımcılarıyız. Peki biz Allah'a nasıl yardım edeceğiz? Fakir ve yoksulları ziyaret ederek, dinine insanları davet ederek, emr-i bil maruf neyh-i anil münker yaparak. Hz. İsa'nın oniki tane havarisi vardır. Havari demek; beyaz ve ak, günahsız, seçilmiş ve ruhen adanmış insan demektir. Biz Hz. İsa'nın havarilerine rahmet okuyup şefaet talep ediyoruz. Çünkü Allah Teâlâ onları övmüştür.

Hz. İsa'nın havarilerinin birinin ismi Petrus'tur. Vatikan'da vefat etmiş. Ancak Petrus müslümandır. Hz. İsa için ‘Allah'ın oğlu değil, Lâilâhe illallâh İsa ruhullâh’ diyen adamdır. Dolayısıyla herşey aslına rücu eder derler ya, ben size bir müjde vereyim; Bu Peygamber Efendimizin de müjdesidir. Vatikan'da o kiliseyi ilk defa mâbed olarak inşa eden Petrus'tur. Dolayısıyla oranın aslı câmidir. Derhal kiliseden camiye döndürülmesi gerekiyor. Yani Vatikan da ezanların okunması gerekiyor. Bir kilisede Antakya'da vardır.

Onun da camiye döndürülmesi gerek. Çünkü Petrus hazretleri oradadır. Kudüs'te müslüman oldu, Hz. İsa'nın müslümanlığını yaymak için Roma'ya gitti. Diğer havariler, Andreas, Yakup, Yuhanna, Filipus, Bartolomeos, Thomas, Matta, Taddeus, İskiro, Matias. İlginçtir bu havarilerin hepsi şehittir.

Peygamberimizin havarileri kimlerdir peki? Peygamber Efendimiz kendi havarilerini sayarken şu isimleri zikretti: Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Hz. Hamza, Hz. Cafer, Hz. Ebu Ubeyde, Hz. Osman bin Mazun, Hz. Abdurrahman bin Avf, Hz. Sa'd bin Ebi Vakkas, Hz. Talha bin Ubeydullah ve Hz. Zübeyr bin Avvam. Bu sayılan isimler cenneti garantilemiş sahabe efendilerimizdir.

Ebu Ubeyde, Kudüs'ün fatihidir. Başkomutandır. Hz. Ömer Kudüs'ün anahtarlarını aldığı zaman 'başkomutan gelsin' dedi. Elinde bir deve, devenin üstüne binmemiş, yırtık elbiseler ve toz duman içinde gelmiş. Hz. Ömer demiş ki; 'Ebu Ubeyde! Zaman hepimizi değiştirdi de seni değiştiremedi.' Ebu Ubeyde'nin iki ön dişi yoktur. Bir savaş esnasında Hz. Peygamber'in zırhı parçalanmış, demir parçalar Hz. Peygamber'in yüzüne ve şakaklarına batmıştır. Batan o parçacıkları Ebu Ubeyde eliyle çıkaramamış, Hz. Peygamber Efendimiz acı çeker, gocunur diye dişleriyle çekmiştir. Bunun sonucunda da iki dişi kırılmıştır. İşte havari olmak böyle bir şeydir.

Talha bin Ubeydullah şehittir. Peygamber Efendimize savaşta Malik bin Zuheyr adında biri ok atmış, tam ok Peygamberimizin alınının çatına geleceği sırada elini uzatarak Peygamber Efendimizi korumuştur. Atılan ok elini koparmış ve Talha bin Ubeydullah'ı çolak bırakmıştır. Ayrıca Uhud Savaşı'nda Peygamberimiz düşman arasında kalınca, sanki Peygamber Efendimiz gelsin de sığınsın diye Allah Teala dünyayı yaratırken Uhud'da bir oyuk da onun için yaratmış. O esnada Talha Peygamber Efendimizi sırtlamış ve bahsi geçen yere bir kaç yüz metre yürüyerek çıkarmış. Orası öyle bir yer ki taşların üstünden yürümek imkânsız. Ancak Talha bin Ubeydullah Peygamber Efendimizi oraya çıkarmış. Peygamber Efendimiz de 'Talha cennette komşuluğumu garantiledin. Yeryüzünde yürüyen bir şehide bakmak isteyen Talha'ya baksın' buyurmuş.

Zübeyr bin Avvam Hz. Peygamber Efendimizin halaoğlu ve bacanağı olur. Bir gün Hz. Muaviye, Hz. Zübeyr bin Avvam'ı yıkanırken görür ve şöyle der: 'Eyvah Ya Zübeyr, her yerin yara bere içinde.' Zübeyr bin Avvam da şöyle cevap verir: 'Allah yolunda yara

almayan hiçbir yerim yoktur.' Hz. Muaviye, 'Korktum, bazı yaralar o kadar derindi ki parmak soksan içine girecek gibiydi.' diyor. Zübeyr bin Avam onbir yaşında iken ilk defa kılıç kuşanmıştır. Bir defasında Peygamberimiz (sav) Zübeyr bin Avvam'ı kılıcını kavramış koşarken görür. Peygamberimiz kendisine, 'Hayırdır, nereye koşuyorsun?' dediğinde, 'Rüyamda seni şehit ettiklerini gördüm, hepsini öldürmeye gidiyordum.' demiştir."

Konuşmasının sonunda Uzunköprü'de kardeş bir derneğin açıldığı haberini veren Hasan Gümüş, bölgede ellerinden geldiğince kimsesiz ve yoksulları doyurup, öğrencilere yardım etmeyi sürdüreceklerini sözlerine ekledi.